

Gróf József

Csodák űlnek

Csodák űlnek varázslatok
csókjuktól szinte meghalok

A létezés ne érdekelne
a való világ szerelme?

Hisz érte vagyok én egészen
övé minden lélegzésem

Minden mi benne van enyém már
levegő csönd aszfalt latyakos sár

A Tisza színe lebegése
az emberek szive-remegése

az orgona hangja illata
az akácnak súlyos sóhaja

halak úszása a patakban
patak zúgása a halakban

virágok éneke éjszaka
ha elhal az emberek zaja

mindent mi látszik s mögötte van
nem tehet mást magasztal szavam.